

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.562 van 4 juni 1997
in de zaak A. 73.202/IV-16.510.**

In zake : Leon HELSEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. MAES,
kantoor houdende te LOKEREN,
Zeestraat 99

tegen :

1. de Autonome Raad voor het Gemeenschaps-
onderwijs (Argo),
2. de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Leon HELSEN op 10 februari 1997 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 december 1996, waarbij hij met ingang van 15 april 1986 wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst ter beschikking wordt gesteld en van de "eruit voortvloeiende beslissing tot terugvordering van 1.120.656 fr wedde welke hem ter kennis werd gebracht bij brief dd. 19/12/96 van tweede verwerende partij";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 maart 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 maart 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. MAES, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat R. ROMBAUT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat P. DEVERS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is sinds het schooljaar 1964-1965 werkzaam als leraar technische vakken en beroepspraktijk lager secundair onderwijs in het Rijksonderwijs, nu Gemeenschapsonderwijs. Met ingang van 1 september 1967 is hij vast benoemd.

Met ingang van 1 september 1970 is hij aangesteld aan het Rijksinstituut voor technisch onderwijs te Heist-op-den-Berg.

1.2. Op 9 april 1986 stelt de directeur-generaal van het bestuur secundair onderwijs van het Ministerie van Onderwijs voor verzoeker ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst.

Op 17 april 1986 gaat verzoeker tegen dat voorstel in beroep bij de raad van beroep. Een en ander

gebeurt overeenkomstig artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 dat met toepassing van artikel 164 van het statutaire koninklijk besluit van 22 maart 1969 de voorwaarden regelt waaronder personeelsleden van het Rijksonderwijs ter beschikking kunnen worden gesteld.

Bedoeld artikel 5 bepaalt voorts dat de raad van beroep de minister zijn gemotiveerd advies meedeelt binnen een termijn van drie maanden. Het bepaalt nog : "Gedurende de procedure wordt het personeelslid van zijn ambtsbevoegdheid ontheven".

1.3. De raad van beroep geeft zijn advies pas op 14 november 1996. Hij adviseert verzoeker van zijn ambt te ontheffen in het belang van de dienst met ingang van 15 april 1986.

1.4. Onder verwijzing naar voormeld advies besluit de centrale raad van de Argo op 5 december 1996 verzoeker met ingang van 15 april 1986 ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst.

Dat is de eerste door verzoeker bestreden beslissing.

1.5. In een 19 december 1996 gedateerde brief vraagt het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap verzoeker een bedrag van 1.120.656 frank terug te storten, zulks op grond van de onder 1.4. vermelde beslissing.

In die brief leest verzoeker de tweede door hem bestreden beslissing.

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij vraagt buiten de zaak te worden gesteld;

2.1. Overwegende dat verzoeker een beslissing van de tweede verwerende partij bestrijdt, te weten de beslissing tot terugvordering van een weddebedrag; dat

de tweede verwerende partij weliswaar betoogt dat deze beslissing niet voor annulatie en dus ook niet voor schorsing vatbaar is; dat ze dat echter maar kon betogen doordat ze als verwerende partij werd aangewezen; dat verre van haar aanwijzing als verwerende partij als onterecht te doen verschijnen, haar betoog de zinvolheid van die aanwijzing illustreert;

3. Overwegende dat aangenomen wordt dat de tweede bestreden beslissing een geschil in het leven roept dat door de rechterlijke macht beslecht moet worden; dat de Raad zich onbevoegd dient te verklaren; dat het beroep dus maar verder wordt onderzocht in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing;

4. Overwegende dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij ondergaat als volgt beschrijft :

"Uit wat voorafgaat blijkt dat de middelen ernstig zijn.

De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dit evenzeer : niet enkel daalt het maandinkomen van verzoeker van ca 65.000 fr naar ca 31.000 fr, doch bovendien wordt door het departement een bedrag teruggevorderd van 1.120.565 fr teveel ontvangen wedde.

Het is weliswaar zo dat een louter pecuniair nadeel niet moeilijk te herstellen is. Het kan steeds hersteld worden door betaling.

Anders is het gesteld wanneer men, zoals verzoeker, in een situatie komt waarbij het inkomen niet toelaat de gevorderde terugbetaling te verrichten, zodat de terugvordering uiteindelijk aanleiding zal geven tot dwangmaatregelen, met alle sociale, financiële en familiale problemen die daaraan verbonden zijn.

Wanneer men bovendien, enerzijds door gezondheidsproblemen, anderzijds door leeftijd, in een situatie verkeert dat men zijn eigen professionele en dus financiële situatie nog moeilijk kan verhelpen, dan is deze principiële benadering in de praktijk niet meer houdbaar.

Een uitvoering, hangende het geding voor de Raad van State, zou voor verzoeker onherstelbare schade toebrengen op sociaal, financieel en familiaal vlak.

Hierbij mag niet voorbijgegaan worden aan het feit dat het de overheid zelf is die door haar talmen -meer dan tien jaar- verzoeker geen enkele kans heeft gegeven desnoods zijn leven te heroriënteren, door hem voortdurend in de onzekerheid te laten nopens zijn toekomst.

Zoals hoger is aangetoond is het advies van de Raad van Beroep, dat binnen de drie maand moest gegeven worden, pas tien jaar later gekomen.

Verzoeker mag hiervan niet een tweede keer het slachtoffer worden.

Er is echter meer.

Ingevolge de thans in voege zijnde reglementering zou verzoeker op 14/5/99, als hij 55 jaar wordt, in aanmerking kunnen komen voor terbeschikkingstelling, voorafgaand aan het rustpensioen, waardoor hij zijn pensioenrechten zou behouden en geen anciënniteit zou verliezen.

Deze regeling verzekert hem bovendien van ca 65 % van zijn wedde.

Zonder schorsing is het vrijwel zeker dat er geen beslissing ten gronde zal kunnen tussenkomen tegen 14/5/99, zodat ook hier aan verzoeker de kans ontnomen wordt voor een menswaardige uitstapregeling.

Ten slotte mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker steeds beschikbaar is gebleven om zijn taak op te nemen, conform de adviezen van de Administratieve Gezondheidsdienst en de controlegeneesheren.

Het onmiddellijke nadeel dat verzoeker ondergaat zal dan ook moeilijk te herstellen zijn, zelfs indien binnen enkele jaren er een financiële compensatie zou komen. Dit kan nooit goedmaken dat verzoeker intussen in een sociale en financiële ellende wordt gestort, waarbij niet mag vergeten worden dat hij nog een zoon ten laste heeft die universitaire studies doet.";

4.1. Overwegende dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat verzoeker beschrijft zijn oorzaak niet vindt in de bestreden beslissing op zich, maar in het lang uitblijven van die beslissing; dat dit lang uitblijven de bestreden beslissing best onwettig kan maken, maar dat een andere vraag is of het, vanwege de overlast die verzoeker eraan toeschrijft, verantwoordt dat tegen de beslissing zelve met een schorsing wordt ingegaan;

Overwegende dat niet blijkt en dat verzoeker niet eens beweert dat hij ooit gereageerd heeft tegen het uitblijven van een beslissing;

Overwegende dat die passiviteit verklaarbaar zou zijn geweest indien verzoekers beroep bij de raad van beroep tot gevolg zou hebben gehad dat hij gewoon voort zijn betrekking kon uitoefenen; dat hij dan had kunnen hopen dat het bestuur de zaak had geklasseerd en derhalve geloofwaardig had kunnen stellen dat hij verrast was als er voor lang geleden feiten toch nog een voor hem ongunstige beslissing opdoemde; dat het er echter niet zo is aan toegegaan; dat, zoals vastgesteld onder 1.2., het gevolg van verzoekers beroep bij de raad van beroep is geweest dat hij voorlopig van zijn ambtsbevoegdheid werd ontheven, dat wil zeggen dat hij voorlopig in dienst bleef met zijn volle wedde maar dan zonder te moeten en te mogen werken; dat verzoeker onmogelijk kon geloven dat een dergelijke uiteraard voorlopige juridische toestand kon voortduren totdat hij de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt;

Overwegende dat verzoeker dus moest weten dat er nog iets moest gebeuren;

Overwegende dan van tweeën één : ofwel vond verzoeker het normaal dat de beslissing van de raad van beroep lang op zich kon laten wachten en dan was hij niet verrast toen er alsnog een beslissing kwam; ofwel vond hij dat niet normaal en dan blijft hij het antwoord schuldig waarom hij nooit heeft aangedrongen, met administratieve of met gerechtelijke druk, op het nemen van een beslissing; dat wat hij nu doet noch het een noch het ander is; hij doet nu alsof die beslissing hem overvalt;

Overwegende dat ware de beslissing er eerder gekomen, verzoeker wellicht minder aan wedde had moeten terugstorten, maar dan ook minder lang het voordeel van een volledige weddeuitkering genoten zou hebben; dat had hij gereageerd tegen het uitblijven van de beslissing en waren zijn reacties vruchteloos geweest, hij met reden

de verwerende partij had kunnen verwijten "hem voortdurend in de onzekerheid te laten nopens zijn toekomst"; dat ware de beslissing eerder genomen verzoeker helemaal niet had kunnen speculeren op het bereiken van 14 mei 1999 om in aanmerking te komen voor een "terbeschikkingstelling, voorafgaand aan het rustpensioen, waardoor hij zijn pensioenrechten zou behouden en geen anciënniteit zou verliezen"; dat overigens als de bestreden beslissing vernietigd wordt, hij vanwege de terugwerkende kracht van die vernietiging uitzicht krijgt op zulk een terbeschikkingstelling;

4.2. Overwegende dat verzoeker er niet toe gekomen is de Raad te overtuigen van de moeilijke herstelbaarheid en de ernst van het nadeel dat hij beschrijft; dat deswege zijn vordering moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier juni 1900 zevenennegentig, door
de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.